

Zvláštní poklad

Po hodině náboženství šla Katka a Agáta společně domů.

„Rozuměla jsi tomu?“ zeptala se Katka.

„Čemu?“ chtěla Agátka vědět.

„Přece tomu, co teď říkála paní katechetka. Že svátosti jsou jako nějaký zvláštní poklad, protože Ježíš nám v nich dává znamení, že je blízko.“

„Ne, vůbec,“ zakývala Agáta hlavou a protočila oči, „spíš mi to celé připadalo nějaké zvláštní. A ona taky! Mysli raději na to, že máš spěchat s úkolem, abychom mohly jít ven!“

Ve tři se obě kamarádky sešly a rozhodly se, že půjdou ke Katce na zahradu. Bylo hezky a takový hrana schovávanou nebude špatná!

„Raz, dva, tři... Už jdu!“ křičí Katka, ale místo, aby se vydala hledat schovanou Agátku, stojí na místě.

„Proč nejdeš?“ ozvala se po chvíli Katka schovaná na stromě u plotu.

„Pojď sem! Rychle!“ zavolala Agáta, nohou odhrnula na jednom místě hlínu a ukázala na plechové víko. „Něco tady je!“

Katka si klekla a po chvíli hrabání držela v ruce plechovou krabičku.

„Ty jo! To je moje pokladnička. Měl jsem ji, když jsem byla malá! Hrávala jsem si tady s ní a jednou se mi ztratila!“ zajíkala se Katka.

„Cos v ní měla?“ zeptala se Agáta.

Katka krabičkou zatřásla.

„Poklad! Ještě tam je!“

A byl! Kamínky, sklíčka, staré odznaky, perleťové knoflíky a... náhrdelník z bílých perliček!

„Ten mi prý dala babička, když jsem byla pokřtěná!“ vzpomněla si Katka.

„Je opravdu zvláštní!“ řekla Agátka a opatrně ho vzala do ruky, až se ve slunci zaleskl.

„Zvláštní poklad,“ dodala Katka a pak jí něco napadlo.

„Zvláštní poklad!“ zopakovala, protože si vzpomněla na to, co říkála paní katechetka v hodině náboženství. Svátosti jsou zvláštní poklad, protože Ježíš je nám zvláštním způsobem blízko.

„Ty korále si vezmu, až půjdu poprvé k přijímání. Bude se hodit k šatům, ale to není nejdůležitější.“

Nejdůležitější je, že...

Co má nalezený poklad a babiččiny korále společného se slovy paní katechetky o svátostech? Co si asi Katka mohla myslet?

